

TÁBORI ZOLTÁN

A HEGY

- **K**elj fel, Pista, hasadra süt a Hold!

Kalmár Pista a hegy lábánál lakik, kis hétvégi házban. Ha benyúlunk az ablakon, megrángathatjuk a vaságy rácsát, Pista magától talán soha nem ébredne fel. Mi van, morogja, hagyjatok békén, még nem aludtam ki magam. Sokáig keltegetjük, míg végre hajlandó kikászálódni. Néha arra gondolunk, Pista a Mester beépített ember, ő a biztosíték rá, hogy egy percet se nyerünk azzal, hogy előbb elindulunk.

- Kelj már fel, seggfej, mert itt hagyunk!

Indulunk kell, minden másodperc számít, meg kell találnunk a Mestert. Nem könnyű dolog, mert a Mester ravasz. Elbújik a fák mögé, felmászik a magaslesre, belefekszik a vízmosásba. Onnan figyel, stopperrel a kezében, pontosan követjük az edzéstervet. Ha nem, levon a kalóriapénzünkből. Amikor erre gondolunk, szemünk összeszűkül, léptünk meg keményszik, döng alattunk a föld.

- Tempó, tempó, ha most miattad már a trafóháznál ránk ipiapacsol, hát én nem tudom, mit csinálunk veled!

A trafóház az első hely, ahol leshet ránk a Mester. Ő van fölényben: egy turistaruhás, köpcös kis edző bárhol meglapulhat, legfeljebb csak a szeme meg a stopperüveg csillanhat a hajnali fényben, a rikitó anorákba öltözött négy távfutó viszont olyan csupasz és kiszolgáltatott, mint a hómezőn szaladó szarvasok.

- Nincs ott? Ott, a MAGASFESZÜLTSEG tábla mögött! Emlékszetek, egyszer már bújt oda!

- Kuss, pofa be! Úgy gőzölgötök, mint egy mozdony, nem látni tőletek semmit!

Enyhe emelkedőn futunk az ég felé; négy percünkbe kerül minden kilométer. Bal kéz felől az erdő, mint hosszú-hosszú szőnyeg a porolón, csapkod, hullámszik, rázza felénk ezer színű bolyhait, valami puffog is, száll a por, jobbról pedig a trafóház bűg, zenél, mint egy hatalmas, sok sípú orgona.

- Ilyenkor bezzeg nem bagózik... Látnánk a parazsat.

Meg kell találnunk a Mestert, muszáj, ez a túlélés egyetlen módja. Ha itt lett volna a trafóháznál, az azt jelentette volna, hogy legközelebb már csak a kolostorromnál toppanhat újra elénk, előbb semmiképp, az hat kilométer, amiből, ha a vörösfenyő ösvényen levágunk, megspórolhatunk két és felet, az elég rá, hogy kicsit kifújjuk magunkat. Az se baj, ha valahol feljebb vár ránk, akkor, mondjuk, a gimnasztikára szánt időn kurtíthatunk, és így tovább. A lényeg, hogy találjuk meg, vegyük észre, mert

a Mesternek legfőbb két dobása van, sőt a kőkereszt után csak egy, azután már te repjáróval se tud megelőzni minket. Az agyunk ilyenkor egyetlen nagyléptékű térkép, ami számon tart minden egéret a Mester előre megfontolt, gyilkos edzésterve elől. Merthogy a Mester meg akar ölni minket, ez kétségtelen. Apránként, nap mint nap adagolja belénk a mérget, ami majd csak akkor csap át halálos dózisba, ha már minden lehetséges bajnoki pontot, prémiumot begyűjtöttünk neki.

- Hol a fenébe szartuk el az időt, nem is értem... Már négy és fél perc a deficit!
- Akkor húzzunk bele, mert megint beült a vadetetőbe, képes rá, unalmában megessi a szotyolát szegény vaddisznók előtt!
- Kuss pofa be! A szemetek járjon, ne a szátok!

Aki baloldalt fut, balra, aki jobboldalt, jobbra figyel. Ezt soha nem csereberéljük; mindenki tanulja meg a saját oldalát. Már minden bokornak ismerjük az alakját, s azt is tudjuk, milyen vastagok a fák. Ha magasles jön, fel se kell néznünk, megérezzük, ha nincsenek a helyükön az égszürke csíkok a deszkák között.

- Valaki ült odafönn... De talán csak egy vadász.
- Jézus Isten! Meglátták a szarvakat a homlokotokon! Lehetetlen nem észrevenni, most mindjárt belénk lőnek! Mért is jöttem veletek, ti impotens, trottyos szarvasbikák!
- Ugyan! Ha a vadász belénk lő, az még a kisebbik baj! Mert ha a Mester rájön, hogy már közel öt percet ellazsáltunk...
- Kuss, pofa be, most miattatok elharaptam a nyelvem!

Nem volna szabad ennyit hangoskodunk: egyrészt, mert már messziről hallatszik, hogy jövünk, a Mesternek nem muszáj közvetlenül az út mellett lesben állnia, másrészt energiapazarlás: ha táv közben nem dumálnánk, már ott lennénk, mondjuk, fenn a tetőn. Na de ennyi luxust csak azért is megengedünk magunknak. A késést valahol úgyis behozzuk, ha máshol nem, hát buszra szállunk a hegy lábánál.

- Itt nem volt sehol.
- Ez az oldal dettó.
- Most levágunk. Oké?

Néha kockáztatunk. Apró jelekből: a szél irányából, erejéből, a befagyott pocsolyákból, ágak roppanásából, szemerkélő ködből és esőfelhők vonulásából mi már sejtjük, hol, merre leshet ránk a Mester. Lengyel Jancsi egyszer számítógépbe táplálta a rajtaütési pontokat, és figyelemre méltó szabályosságokat figyelt meg rajtuk. A Mester precíz ember: úgy tűnik, ő maga is edzésterv szerint mozog itt a hegyen.

- Gyerünk! Jancsi, te vagy a soros!

Lengyel Jancsi az élre áll, és elmerülünk a bozótban. Ezek a „legrövidebb utak” nem azért veszélyesek, mert a Mester esetleg hiába vár ránk a könyökben, hanem a kelepccék miatt. Vadcsapásokon rohanunk, lábunkat nemegyszer elkapja egy-egy alattomosan villanó acélhurok. Néha arra gondolunk, nem is a vadorzók rakják fel ezeket a hurkokat, hanem a Mester maga. Előfordul, hogy több időbe telik, amíg kiszabadítja magát a csapat, mint amennyit a levágással nyerhettünk volna.

- Vigyázz, hurok, jobbra tarts!

Egyszer láttunk egy őzet. Rugós ördögcsapdába lépett, eltört a lába. Még élt, hangosan ugatott. Csodálkoztunk: nem is tudtuk, hogy az őzek ugatnak. Elrobogtunk mellette, nem segíthettünk rajta. Hét és fél perces késést kellett behoznunk.

- Fejet le, függőhurok!

A Mester gyűlöl minket, mert elszabotáljuk a menetrendet, amitől olimpiai pontokat remél. Mi pedig őt gyűlöljük, mert minden másodpercünk fölött rendelkezni akar.

-Ja j, fiúk, még nem is meséltem! Tegnap este beállított, és a szó szoros értelmében lerángatott az Éváról! Pedig nem is csináltunk húzódásveszélyes gyakorlatokat.

- Hülye vagy, miért engedted be?

- Nem kellett azt beengedni! Kulcsa van! Miért, hozzátok nincsen?

- Én mindig bent hagyom belül a zárban.

- Áh, nem jó az se. Kész besurranó az öreg: kilöki!

- Én olyankor odatolom az ajtó elé a szekrényt. Sőt a zongorát is!

- Akkor meg benéz az ablakon! Tűzoltóautóval jár, fellétráztatja magát a tizedikig is! Nagy kukkoló a Mester!

A nyulakat meg az őzeket megölheti, de mi nem adjuk olyan könnyen. Az ingókönél százhatvan másodperc pluszban voltatok, mondhatja gyomorhajos keserűséggel a hangjában, elvonhatja akár a teljes havi kalóriapénzünk, mi akkor se adjuk fel, legyőzzük a hegyet és legyőzzük őt, mert mi vagyunk az erősebbek, reng alattunk a föld, izzik a levegő, hátrafelé dőlnek a fák: mi vagyunk, mi bizony, négy eleven, fiatal tűzhányó.

- Térjetek már észre, kicsináljátok szegény öreget - löki elénk rosszkedvűen a kólát a presszós Juli, ha leérkezünk a hegyről. - Tudhatnátok, hogy nem jó a szíve.

- Mi? Mi csináljuk ki? - dőlünk a pultnak, mint a részegek. Sokat kivesz belőlünk ez a hegy. - Hát ki írja azokat a gyilkos edzésterveket? Ő vagy mi?

- Én csak annyit mondok, nem jól van ez így - mondja presszós Juli, és majdnem elsírja magát.

- Megáll az ész! Szívja a vérünk, és még sajnáljuk is, ha a gyomrát megfekszi?! Panaszkodott neked?

Presszós Juli nem válaszol, csak néz. Seszínű, negyvenes, senki kis nő, a startpisztolyt se adnánk a kezébe. Ilyenkor sajnáljuk a Mestert, hogy az olimpiai ezüst után csak ez jutott neki: edzőség egy másodosztályú egyesületben, harmadosztályú, presszós nő szeretővel. Nem csoda, ha szadista edzéstervvel kompenzálja élete végső kudarcait.

- A múltkor is elszédült, le kellett ülnie a hóba, és ti legalább tíz percet késtetek. - A presszós Juli úgy beszél velünk, mintha leküldött volna a boltba, és mi elfelejtettük megvenni a legfontosabb tételt. - Mínusz tíz fok volt, felfázott a veséje.

- Ki kérte meg, hogy jöjjön fel utánunk a hegyre?! - háborgunk, mert mondjuk, ha a boltba lemegyünk, azt tiszta szívességből tesszük, rajtunk számon kérni semmit nem lehet. - Mért nem bír megülni a seggén?

- Ha nem megy utánatok, nem csináljátok végig tisztességesen az edzést.

- Hülyeség! - szürcsöljük a kólánk, és azon tűnődünk, vajon a Juli a többi atlétá-

tól is megtagadja-e a sört. - Szereti látni, ahogy a légszomjtól lilulunk, meg szereti szorgolni a kőkemény izzadságszagot. Abszolút perverz alak. Talán buzi is.

Imádjuk bántani a Julit, mert az majdnem annyi, mintha a Mestert bántanánk. És még csak nem is olyan veszélyes.

- Gusztustalan trükkjei vannak! - húzódunk közelebb a pulthoz. - Fialat fiúkat, lányokat visz fel a hegyre, ott ölelgeti, csókolgatja őket a padon, és közben a szeme sarkából azt lesi, jövünk-e már, kellően kilóg-e a belünk!

- Hát, azért nem rossz ember, csak neki van keseredve! Reggelizni jár fel a hegyre, gombát szed, nyersen megeszi, mert nincs senki, aki tisztességes kávé-kaját főzne neki!

- Nono! Ne szépítsünk: inni jár a bögrecsárdába, tökre leissza magát, valami nő elől menekül!

A presszós Juli buta. Nincs perspektívája: még soha nem volt fenn a hegyen. Ha sokat ugratjuk, elbőgi magát, de azt hiszem, nélkülünk is sír eleget. Mégsem sajnáljuk: aki Hamupipókékat akar játszani, igenis ugorjon, hozza a sört.

- Nem kéne ezt csinálnotok - hüppög. - Egymásra vagytok utalva, vagy talán nem?

- Elszedi a nőinket! Felcsalja a lakására azzal, hogy megmutatja az éremgyűjteményét, megdugja őket, nekünk meg azzal jön, hogy minket tehermentesít!

- A kedvetekért mindenbe belemegy, még fára is felmászik!

- A presszós Juli a klubzászlóval törölgeti a szemét, most mindenki minket néz, de kit érdekel. - Az ő korában...

- Hát, nagy csavargó az öreg, annyi szent! - bólogatunk.

- Egy asszony se tudta a szoknyája mellett megtartani, sajnós.

- Nem értem, nem értem - zokogja maga elé a presszós Juli.

- Hát nem ugyanazt akarjátok?!

Juli hiába vádaskodik: mi igenis minden tőlünk telhetőt megteszünk. A legkegyetlenebbek saját magunkkal vagyunk. Kalmár Pista kiköltözött a hegy lábához, esténként szorgalmi köröket fut a tölgyesben. Lengyel Jancsi ólombéklyókat csináltatott, néha a lábára csatolja, ez állítólag jótékonyan fejleszti az izomzatot. Rózsa Peti a tizediken lakik, de még soha életében nem ment lifttel.

A hegy kihívás, de a legnagyobb kihívás a Mester. Néha elnézzük, ahogy bejön a klubba: kis, kopasz, trabantos ember, a nadrágja ki van fényesedve, a zakója talán soha nem is volt divatban, a cipőfűzője összevissza van bogozva: köszön, megy a pulthoz, felkapaszkodik a bárszékbe, és végigsimít a presszós Juli kiázott, seszínű kezén. Ennyit érne egy olimpiai ezüst?

Havonta jön egy dömper, vörös kohósalakkal végigszórja a pályát.

Az ember azt hinné: az aréna rétegről rétegre vastagszik. Pedig az a salak elfogy: havonta három köbméter a gyomrunkba vándorol. Kevés a levegő: ha elől akarunk futni, benn az élbolyban, nem csukhatjuk be a szánk. Néha elgondolkodunk: az olimpiai ezüsthöz talán egy egész hegyet kell megemészteni.

Most itt vagyunk a hegyen, fehér port nyelünk, apró, álmukból felvert kőszilánkokat: erózió vagyunk mi is. Köpködünk jobbra, köpködünk balra, és néha összevagyorgunk: egyszer még képen találjuk a Mestert, amint valamelyik fa mögül éppen kinéz.

Kirakat